

РЕШЕНИЕ

№ 762

гр. Пловдив, 06.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, VII СЪСТАВ, в публично заседание на десети май през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Стефка Т. Михова

Членове: Борис Д. Илиев
Николай К. Стоянов

при участието на секретаря Ангелинка Ил. Костадинова
като разглежда докладваното от Николай К. Стоянов Въззивно гражданско дело № 20235300500661 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 258 – 273 от ГПК.

С решение № 260049/10.06.2022г., постановено по гр.д.№ 62/2021 г., по описа на А.ския районен съд, II гр. състав, съдът е отхвърлил предявените от Е. Г. Г., ЕГН *****, гр. София, кв. ***, ***, Д. А. Г., ЕГН *****, гр. София, кв. ***, ***, и И. А. Г., ЕГН *****, гр. София, ж.к. Х., *** против А. Р. А., ЕГН *****, гр. А., кв.Д.В., ул.***; Б. Р. М., ЕГН *****, гр. А., ул.***; М. А. Б., ЕГН *****, гр. А., ул.*** и Ш. А. И., ЕГН *****, гр.А., ул.*** искове: за признаване на установено по отношение на ответниците, че ищите са собственици на: ½ ид.ч. от нива с ИД № 99088.18.21 с площ 2998 кв.м., находяща се в землището на гр. А., при съседи: имоти с ИД № 99088.18.23, 99088.18.22, 99088.18.13, 99088.18.14 и 99088.18.20; за осъждане на ответниците да предадат владението в/у: ½ ид.ч. от нива с ИД № 99088.18.21 с площ 2998 кв.м., находяща се в землището на гр.А. на ищите и за отмяна на НА № 72, т.3, рег.№ 4228, дело № 406/2017 г. на Нотариус Арусяк Пейчева(нотариус с район на действие РС А.); както и за обявяване на Решение на ПК А., по чл.17 от ЗСПЗЗ за възстановяване право на собственост в/у земеделски земи, съгласно плана за земеразделяне № ДВ 24/23.02.2011 г. по преписка с вх.№ ДВ 24/11.12.1991 г. със заявител Р. А. Ш. за нищожна.

С решението Е. Г. Г., Д. А. Г. и И. А. Г. са осъдени да заплатят на А. Р. А. и Б. Р. М. сумата от 1400 лв. съдебно-деловодни разноски.

Решението е обжалвано с въззивна жалба с вх. №262028/07.07.2022г. при регистратурата на АРС, подадена от ищите в първоинстанционното производство - Е. Г. Г., Д. А. Г. и И. А. Г., чрез адвокат Д.. Във въззивната жалба са изложени оплаквания за неправилност и необоснованост на първоинстанционното решение, като постановено в нарушение на материалния закон и съдопроизводствените правила.

Искането към въззивния съд е за отмяна на обжалваното решение и

постановяване на ново, с което да бъдат уважени предявените искове. Претендират се разноски.

В срока по чл. 263, ал. 1 ГПК е постъпил отговор на въззивната жалба от въззиваемите страни- А. Р. А., Б. Р. М., М. А. Б. и Ш. А., чрез адвокат К., с който оспорват въззивната жалба като неоснователна. Моли се първоинстанционното решение да бъде потвърдено. Претендира разноски.

С Решение № 260083/29.12.2022г., постановено по гр.д.№ 62/2021 г., по описа на А.ския районен съд, II гр. състав, съдът е отхвърлил искането на Е. Г. Г., ЕГН *****, гр. София, кв. ***, **, Д. А. Г., ЕГН *****, гр. София, кв. ***, ** и И. А. Г., ЕГН *****, гр. София, ж.к. Х., ** за допълване на Решение № 260049/10.06.2022 г., постановено по гр.дело № 62/2021 г. по описа на РС А., с изричен диспозитив по предявения инцидентен установителен иск.

Посоченото по горе- допълнително решението е обжалвано с въззивна жалба с вх. №260055/17.01.2023г. при регистратурата на АРС , подадена от ищите в първоинстанционното производство - Е. Г. Г., Д. А. Г. и И. А. Г. , чрез адвокат Д.. Във въззивната жалба се твърди, че постановеното решение по реда на чл. 250 ГПК е недопустимо и необосновано и се иска неговата отмяна и постановяване на нова, с което да се уважи молбата им за допълване на решението.

Не е постъпил отговор от въззиваемите страни- А. Р. А., Б. Р. М., М. А. Б. и Ш. А..

ПЛОВДИВСКИ ОКРЪЖЕН СЪД след като провери обжалваното решение съобразно правомощията си по чл. 269 от ГПК, прецени събраните по делото доказателства по свое убеждение и съобразно чл. 12 ГПК и обсъди възраженията, доводите и исканията на страните, намери за установено от фактическа и правна страна следното:

Воззивната жалба е подадена в срок, от страни, които имат право да обжалват и срещу подлежащ на съдебен контрол акт, поради което се явява процесуално допустима.

Предявени са субективно кумулативно съединени искове с правна квалификация по чл. 108 ЗС.

Ищите Е. Г. Г., Д. А. Г. и И. А. Г. твърдят, че са придобили по наследство от А.М.Г. ½ ид.ч. от нива с ИД № 99088.18.21 с площ 2998 кв.м., находяща се в землището на гр.А., при съсед: имоти с ИД № 9088.18.23, 9088.18.22, 99088.18.13, 99088.18.14 и 99088.18.20. Твърдят, че имота е придобит като наследствен от общия праводател М.Г.Г., въз основа на нот.акт № 82/1935 г. на А.ски околийски съд и нот.акт за покупко-продажба № 178/1950 г., които е внесъл в ТКЗС. Със заявление от 25.02.1992 г. праводателя А.М.Г. е поискал да бъде възстановена нивата, като наследник на М.Г.Г. и е образувана преписка № ГВ 192А от 25.02.1992 г., постановено е решение № 29/02.07.1998 г. и нивата е възстановена. Административния акт е влязъл в сила и не е отменен. С нот.акт № 72/2017 г. на нотариус Арусяк Пейчева ответниците А. Р. А., Б. Р. М., М. А. Б. са продали на Ш. А. И. нива в местността „Стария път“ с площ 2998 кв.м. с ИД № 99088.18.21, находящ се в района на „Д.В.“, община А., при

съседни на имота: № 9088.18.23, 9088.18.22, 99088.18.13, 99088.18.14 и 99088.18.20.

Ето защо молят да се постанови решение, с което да се признае за установено по отношение на ответниците, че ищите са собственици на: $\frac{1}{2}$ ид.ч. от процесния имот, както ответниците да бъдат осъдени да им предадат владението върху имота. Молят да бъде отменен нотариален акт № 72, т.3, рег.№4228, дело 406/2017 г. В предявения инцидентен установителен иск ищите твърдят, че на основание решение на ПК по чл.17, ал.1 от ЗСПЗЗ за възстановяване право на собственост с плана на земеразделяне ДВ 24/23.02.2011 г. по преписка вх.№ ДВ 24/11.12.1991 г. със заявител Р. Ш., продавачите по нот.акт № 72 от 2017 г. на нотариус Пейчева ответниците А. А., Б. М. и М. Б. са легитимирани като собственици на нива в местност „Стария път“ с площ 2998 кв.м. с ИД № 99088.18.21, находящ се в кв. „Долни Воден“, която прода. на Ш. А. И.. Твърдят, че решението на ПК по чл.17, ал.1 от ЗСПЗЗ за възстановяване право на собственост с плана за земеразделяне е нищожно. С решение № 29/02.07.1998 г. било възстановено правото на собственост върху нива с площ 2,998 дка в местност „Стария път“ на наследници на М.Г.. Административния орган се произнесъл по незаявено искане по преписка № 24 от 11.12.1991 г. на наследници на Р. А. Ш.. Освен това по преписка ГВ 192а от 25.02.1992 г. било взето решение № 29/02.07.1998 г., с което е възстановено правото на собственост на наследниците на М.Г.Г.. Твърдят, че без да има основание и извън неговите правомощия административния орган е издал ново решение за същата земя, поради което този административен акт бил нищожен на две основания: произнесъл се е и е възстановил земя, която не е заявена и е била преди това възстановена на наследниците на М.Г..

В срока по чл.131, ал.1 от ГПК е постъпил отговор от ответниците А. Р. А., Б. Р. М., М. А. Б. и Ш. А. И., с който молят да се отхвърли изцяло предявения иск като неоснователен. Твърдят, че процесния имот е придобит от А. М. Ш. – наследодател на първите трима ответници през 1946 г., съгласно протокол на А.ски околийски съдия по гр.д.№ 174/1945 г., нотариален акт за покупко-продажба от 1946 г. и записка за вписване на нотариален акт за продажба от 1946 г. С Решение № 29/02.10.1996 г. ПК гр.А. е възстановила собствеността на наследниците на А. Ш. – първите трима ответника, нива с площ 2.99 дка, трета категория, находяща се в землището на А., кв. „Долни Воден“, местност „Стария път“, с № 018021, която по КК и КР съставлява ПИ с ИД № 99088.18.21. Решението е потвърдено с решение № ДВ 24/23.02.2011 г. на ОбСЗ гр.А.. Твърдят, че С.М.И., в качеството си на наследник на М.Г. е завела гр.д.№ 436/2006 г. по описа на АРС срещу Р. М. и М. Б., с искане да се признае за установено, че към образуване на ТКЗС наследодателя на ищите М.Г. е бил собственик на нива от 3.1 дка в местността „Стария път“. В хода на съдебното производство е починал Р. М. и в процеса са встъпили наследниците му по закон: А. Р. А. и Б. Р. М.. Исковата молба е изцяло уважена. Делото е обжалвано и с решение на ПдОС е отменено изцяло решението на АРС и са отхвърлени иските на С.И.. Решението на ПдОС е обезсилено с решение на ВКС, в частта в която е отхвърлен иска с правно основание чл.14, ал.4 от ЗСПЗЗ, че към образуването на ТКЗС М.Г. е бил собственик на нива от 3,1 дка в местността „Стария път“. ВКС е потвърдил решението на ПдОС в останалата му част, в която е установено, че наследниците на М.Г. – С.И. и Антон Грудев не са собственици на процесния недвижим имот. През 2018 г. С.И. е образувала гр.д.№ 574, по което ответници са били настоящите по делото ответници, като предмета на делото е отново ПИ с ИД № 99088.18.21. Претендира да бъде призната за собственик на $\frac{1}{2}$ ид.ч. от имота. С решение АРС е отхвърлил иска, като ПдОС е потвърдил изцяло решението на АРС, а ВКС не е допуснал касационно обжалване.

Предвид липсата на нови доказателства, които да са били събрани пред настоящата инстанция, изводите на въззивния съд почиват единствено на събрания доказателствен материал пред първата инстанция.

Видно от приетите удостоверения за наследници с изх. №№172/08.08.1991 г. УГ01-604/30.01.2017 г. се установява, че М.Г.Г. е починал на 12.08.1961 г., като е оставил за свои законни наследници А.М.Г.- син и С.М.И.. От своя страна А.М.Г. е починал на 13.01.2017 г. като неговите наследници по закон са ищите по настоящото дело- Е. Г. Г. - съпруга, Д. А. Г. – дъщеря и И. А. Г. – дъщеря.

От удостоверение за наследници на А. М. Ш. с изх. №08-21-281/20.06.2017 г. се установява, че А. М. Ш. е починал на 25.02.1977 г., като е оставил за свои законни наследници Б. Р. М., А. Р. А. и М. А. Б..

От събраните по делото писмени доказателства се установява, че нива находящ се в местността „Стария път“ в землището на гр. А., кв. Долни воден е придобита от А. М. Ш. през 1946 г., съгласно протокол на асеновградски околийски съдия по гражданско дело № 174/1945 г., нотариален акт за покупко-продажба от 1946 г. и записка за вписване на нотариален акт за продажба от 1946 г.

С решение № 29/02.10.1996 г. на ПК гр. А. на наследниците на А. М. Ш. - Б. Р. М., А. Р. А. и М. А. Б. е възстановена собствеността на нива с площ от 2.999 дка., III категория, находяща се в землището на гр. А., кв. Долни Воден, местност „Стария път“, с номер 018021, която нива по сегашните КК и КР представлява ПИ с идентификатор 99088.18.21, това решение не е обжалвано и е влязло в законна сила. То е потвърдено и с решение № ДВ 24/23.02.2011 г. на ОбСЗ гр. А..

По плана за земеразделяне на кв. Долни воден на наследниците на М.Г.Г. е възстановен имот: нива от 5.403 дка., находящ се в землището на гр. А., кв. Долни воден, местност „Чукуртала“ с номер 007037.

Един от наследниците на М.Г.Г. –С.И. е обжалвала този план за земеразделяне и с протокол от 15.12.1997 г. на комисия, назначена със Заповед на Министъра на ЗГАР, за разглеждане възражения против влезли в сила планове за земеразделяне, жалбата се уважава и се предлага размяна на двата имота - този с номер 007037 и спорния, като този възстановен на първите трима от ответниците - като наследници на А. Ш., да бъде възстановен на наследодателя на С.И.. Заключение на комисията е да се извърши частична преработка на парцел 37 в масив 7. Със Заповед № РД 46-549/15.04.1998 г. на Министъра на ЗГАР е наредено да бъде преработен частично влезлия в сила план за земеразделяне на кв. Долни воден, съгласно цитирания Протокол от 15.12.1997 г. В заповедта обаче не е допусната частична преработка на плана за земеразделяне, относно масиви с номера 007 и 018. Или е имало предложение от страна на комисията, но не и Заповед на Министъра в същата насока, относно процесния имот, т.е. от посочената заповед не следва изменение на влезлия в сила план за земеразделяне относно процесния имот и съобразно това считано от 1996 г. до момента, в който първите трима ответници са продА. процесния имот на четвъртия ответник- Ш. И., същият е бил тяхна собственост.

С нотариален акт от 27.07.2017 г. е видно, че Б. М., А. А. и М. Б. са продА. на Ш. И. ПИ с идентификатор № 99088.18.21, с площ 2998 кв.м., находящ се в район Д.В.- А., м. „Стария път“.

С оглед възникналА.я между наследниците на М.Г.Г. и тези на А. Ш. спор относно собствеността върху поземлен имот с идентификатор 99088.18.21- процесния имот. С.М.И. е предявила против наследниците на А. Ш. иск с правно основание чл. 97, ал. 1

ГПК /отм./. С решение № 74/15.01.2008 г., по гр. д. 1577/2007 г. на Окръжен съд – Пловдив, потвърдено с решение № 901/26.01.2010 г., по гр. д. № 1959/2008 г. по описа на ВКС, III г.о., възникнал спор е разрешен със сила на пресъдено нещо, като съдът е установил по задължителен за страните начин, че наследниците на М.Г.Г. – С.М.И. и А.М.Г., не са собственици на имот с идентификатор 99088.18.21.

През 2018 г. по искова молба на С.М.И. е образувано гр.д. № 574/2018 г. по описа на Районен съд А., по която ответници са ответниците по настоящия процес. Предмет на делото е ПИ с идентификатор 99088.18.21 по КК и КР на гр. А., кв. Долни Воден, като на основание чл. 108 от ЗС ищцата С.М.И.– като наследник на М.Г.Г. е претендирала да бъде признато за установено, че е собственик на $1/2$ ид.ч. от същия имот, както и да и бъде предадено владението на същия. С решение № 25/22.01.2019 г. по гр. д. № 574/2018 г. по описа на Районен съд А.. предявения иск е отхвърлен изцяло, решението е потвърдено с решение № 982/19.07.2020 г. по в.гр.д. № 956/2019 г. по описа на ОС Пловдив. Същото решение е обжалвано пред ВКС, но с определение № 380/14.07.2020 г., постановено по гр.д. № 4516/2020 г. по описа на ВКС не е допуснато до касационно обжалване.

При извършената служебна проверка на решението съобразно правомощията си по чл. 269, изр. първо от ГПК съдът намира, че същото е вА.дно и частично допустимо.

Досежно възражението на жалбоподателите за нищожност на решение на ПК по чл. 17 от ЗСПЗЗ с № ДВ 24/23.01.2011 г. по преписка № ДВ24 от 11.12.1991 г., настоящият съдебен състав го намира за неоснователно по следните съображения.

В действащото българско законодателство няма легално определение на понятието нищожен административен акт. Нищожността е форма на незаконосъобразност на административния акт. В зависимост от степента на допуснатия от административния орган порок, актът се преценява или като нищожен, или като незаконосъобразен и в първия случай се обявява неговата нищожност, а в другия - административният акт се отменя като незаконосъобразен, на някои от основанията, посочени в чл. 146 от АПК. Доколкото в АПК не съществуват изрично формулирани основания за нищожност на административните актове, теорията и съдебната практика са възприели критерия, че такива са петте основания за незаконосъобразност по чл. 146 АПК, но тогава, когато нарушенията им са особено съществени - т. е. порокът трябва да е толкова тежък, че да прави невъзможно и недопустимо оставането на административния акт в правната действителност. Нищожен е само този акт, който е засегнат от толкова съществен порок, че актът изначално, от момента на издаването му не поражда правните последици, към които е насочен и за да не създава правна привидност, че съществува, при констатиране на основание за нищожност, съдът следва да го отстрани от правния мир чрез прогласяване на неговата нищожност. Съобразно това и с оглед на всеки един от възможните пороци на административните актове, теорията е изградила следните критерии кога един порок води до нищожност и кога същият води до унищожаемост:

АПК не съдържа изрична квалификация на пороците, водещи до нищожност на административните актове. Единствено разпоредбата на чл. 173, ал. 2 от АПК указва правомощията на съда, когато прецени, че актът е нищожен поради некомпетентност.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган, в предвидената от закона форма, в съответствие с материалноправни разпоредби и целта на закона, без да са налице съществените нарушения на административнопроизводствените правила.

Поради това правилно районният съд е приел, че оспорения административен акт не е нищожен.

Константната съдебна практика приема, че решението е недопустимо, когато съдът е разгледал спор, който не е подведомствен на съдилищата- чл. 14 ГПК, или не е подсъден на съответния съд; когато е разгледал непредявен иск и не е разгледал предявения; или се е произнесъл при липса на право на иск (липса на съответния процесуален ред за защита на права) или при ненадлежно упражнено право на иск – по нередовна искова молба, при липса на положителна процесуална предпоставка или на отрицателна процесуална предпоставка за възникването и надлежното му упражняване; при оттегляне или отказ от иска; когато не е направено искане за възобновяване на производството, спряно по взаимно съгласие на страните и др. Във всички останали случаи решението е неправилно и в зависимост от естеството на съответния порок той се отстранява по реда на институционния контрол (ако такъв е допустим). Трайната съдебна практика/ решение № 195 от 10.11.2016 г. по гр. д. № 2396/2016 г. на ВКС, I г. о.; решение № 67 от 10.04.2014 г. по гр. д. № 5615/2013 г. на ВКС, I г. о., решение № 96 от 27.06.2016 г. по гр. д. № 4487/2014 г. на ВКС, II г. о./ възприема принципното становище, че косвеният съдебен контрол за законосъобразност върху административни актове по чл. 17, ал. 2 ГПК е допустим в случаите, когато такъв акт се противопоставя на страна по делото, която не е била участник в административното производство по издаването и обжалването му. Под участници в производството по издаване и обжалване на административния акт законът има предвид лицата, които са обвързани от административния акт или от постановеното съдебно решение, когато същият е бил оспорен - страните по делото и техните правоприемници. Съгласно чл. 17, ал. 2 ГПК в правомощията на гражданския съд е осъществяването само на косвен съдебен контрол, което означава, че в резултат на осъществяването му съдът не може с нарочен диспозитив да прогласи нищожността или да измени или отмени административния акт, а само да зачете или да не зачете породените от него гражданскоправни последици, които обуславят съществуването или несъществуването на претендираното с иска материално право, т. е. самостоятелен иск за установяване нищожност или унищожяемост на административен акт пред общия граждански съд би бил недопустим./Определение №240/17.02.2023 г. по гр. д. № 3816/2022 г. на ВКС, IV ГО/. Следва като съдът с нарочен диспозитив е отхвърлил иска за обявяване на Решение на ПК А., по чл.17 от ЗСПЗЗ за възстановяване право на собственост в/у земеделски земи, съгласно плана за земеразделяне № ДВ 24/23.02.2011 г. по преписка с вх.№ ДВ 24/11.12.1991 г. със заявител Р. А. Ш. за нищожно, е постановил в тази част един недопустим съдебен акт, който следва да бъде обезсилен.

Гореизложеното налага извода, че Решение № 260083/29.12.2022г., постановено по гр.д.№ 62/2021 г., по описа на А.ския районен съд, II гр. състав, съдът е отхвърлил искането на Е. Г. Г., ЕГН *****, гр. София, кв. ***, **, Д. А. Г., ЕГН *****, гр. София, кв. ***, ** и И. А. Г., ЕГН *****, гр. София, ж.к. Х., ** за допълване на Решение № 260049/10.06.2022 г., постановено по гр.дело № 62/2021 г. по описа на РС А., с изричен диспозитив по предявения инцидентен установителен иск е правилно и законосъобразно и следва да се потвърди.

Предвид горното и съгласно разпоредбата на чл. 269, изр. 2 от ГПК следва да бъде проверена правилността му по изложените във въззивната жалба доводи и при служебна проверка за допуснати нарушения на императивни материалноправни норми, като въззивната инстанция се произнесе по правния спор между страните.

За да бъде уважен искът по чл. 108 от ЗС е необходимо да са налице следните кумулативно дадени предпоставки: ищецът да е собственик, респективно съсобственик на движимите вещи предмет на иска; вещите да се намират във владението или държане на ответника и ответникът да владее или държи вещта без правно основание.

Установеното при условията на пълно и главно доказване на първите две от горепосочените предпоставки е в тежест на ищеца, който извод следва от разпоредбата на чл. 154, ал. 1 от ГПК. Доказването следва да изключва всякакво съмнение относно осъществяването на правопораждащи факти в обективната действителност. В противен случай влизат в сила неблагоприятните последици за разпределение на доказателствената тежест, които задължават съда да приеме недоказаното за нестанало.

В контекста на изложеното съдът приема, че с решение на ПК № ГВ 192/23.02.2011 г. в полза на наследниците на М.Г.Г. е възстановена собствеността върху нива с площ 3 дка в м. „Чукуртарлъ“, № 99088.7.150 по КК на землището на с. Долни Воден. Същото решение обаче е прогласено за нищожно с влязло в сила решение от 31.01.2012 г. на Районен съд – А. по адм. дело № 861/2011 г., постановено по реда на чл. 14, ал. 3 ЗСПЗЗ. Предвид прогласената нищожност на решението, същото не е годно да породи правни последици.

Същевременно от приложените по делото писмени доказателства: протокол на А.ски околийски съд по гр. д. № 174/1945 г., нотариален акт за покупко-продажба и записка за вписване на нотариален акт от 1946 г. се установява, че А. Ш. – наследодател на ответниците /с изключение на Ш. А./, е придобил собствеността върху нива с площ от 3.3 дка в м. „Стария път“. С решение от 02.10.1996 г. на ПК – А. на наследниците на последния е възстановено правото на собственост върху процесната нива. Решението на ПК е влязло в сила. С решение № 74/15.01.2008 г., постановено по гр. д. 1577/2007 г. на Окръжен съд – Пловдив, потвърдено с решение № 901/26.01.2010 г., постановено по гр. д. № 1959/2008 г. по описа на ВКС, III г.о., възникнал спор между наследниците на М.Г.Г. и тези на А. Ш. досежно процесната нива е разрешен със сила на пресъдено нещо, като съдът е установил по задължителен за страните начин, че наследниците на М.Г.Г. – С.М.И. и А.М.Г., чиито наследници са жалбоподателите, не са собственици на процесния имот.

Това налага извода, че предявения иск по чл. 108 ЗС е недоказан по основание и следва да се отхвърли изцяло. Като е достигнал до същите крайни изводи, първоинстанционният съд е постановил правилно решение в частта, с която е отхвърлил иска с правна квалификация по чл. 108 ЗС, което следва да бъде потвърдено.

Досежно предявения конститутивен иск за отмяна на нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот от 27.07.2017 г., настоящият съдебен състав го намира за изцяло неоснователен. Съобразно дадените с ТР № 3/12 г. на ОСГК на ВКС задължителни разяснения, според които на отмяна по реда на чл. 537, ал. 2 ГПК подлежат само констативни нотариални актове, удостоверяващи право на собственост върху недвижим имот, а не и нотариалните актове, удостоверяващи правни сделки, с които се прехвърля, изменя или прекратява вещно право върху недвижим имот, какъвто е разглеждания случай. Лицата, които претендират в исков процес самостоятелни права върху предмета на сделката, се ползват със защита срещу легитимиращото действие на нотариалния акт, който я обективира, чрез вписването на исковата молба, както и на постановеното в исковото производство съдебно решение.

В разглеждания случай нот. акт № 72/2017 г., обективиращ договор за покупко-продажба на процесния имот, не може да бъде отменен на основание чл. 537, ал. 2 ГПК, тъй като не е самостоятелен иск за отмяна на нотариалния акт, а за правна последица, то първоинстанционният съд въобще не е трябвало да постановява решение, с което да го отхвърля/ в този смисъл решение № 146 от 23.12.2015 г. на ВКС по гр. д. № 2486/2015 г., II г. о./

По отношение на разноските:

С оглед изхода на правния спор жалбоподателите следва да бъдат осъдени да заплатят на въззиваемите страни направените във въззивното производство разноски, но тъй като такива не се претендират не следва и да се присъждат.

По изложените съображения съдът

РЕШИ:

ОБЕЗСИЛВА Решение № 260049/10.06.2022г., постановено по гр.д.№ 62/2021 г., по описа на А.ския районен съд, II гр. състав, в частта, с която е отхвърлен предявения от Е. Г. Г., ЕГН *****, гр. София, кв. ***, **, Д. А. Г., ЕГН *****, гр. София, кв. ***, ** и И. А. Г., ЕГН *****, гр. София, ж.к. Х., ** против А. Р. А., ЕГН *****, гр. А., кв.Д.В., ул.***; Б. Р. М., ЕГН *****, гр. А., ул.***; М. А. Б., ЕГН *****, гр. А., ул.*** и Ш. А. И., ЕГН *****, гр.А., ул.**** иск за обявяване на Решение на ПК А., по чл.17 от ЗСПЗЗ за възстановяване право на собственост в/у земеделски земи, съгласно плана за земеразделяне № ДВ 24/23.02.2011 г. по преписка с вх.№ ДВ 24/11.12.1991 г. със заявител Р. А. Ш. за нищожно.

ОТМЕНЯ Решение № 260049/10.06.2022г., постановено по гр.д.№ 62/2021 г., по описа на А.ския районен съд, II гр. състав, в частта, с която е отхвърлен предявения от Е. Г. Г., ЕГН *****, гр. София, кв. ***, **, Д. А. Г., ЕГН *****, гр. София, кв. ***, ** и И. А. Г., ЕГН *****, гр. София, ж.к. Х., ** против А. Р. А., ЕГН *****, гр. А., кв.Д.В., ул.***, Б. Р. М., ЕГН *****, гр. А., ул.***, М. А. Б., ЕГН *****, гр. А., ул.*** и Ш. А. И., ЕГН *****, гр.А., ул.**** иск за отмяна на нотариален акт № 72, т.3, рег.№ 4228, дело № 406/2017 г. на Нотариус Арусяк Пейчева(нотариус с район на действие РС А.).

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 260049/10.06.2022г., постановено по гр.д.№ 62/2021 г., по описа на А.ския районен съд, II гр. състав в останала част.

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 260083/29.12.2022г., постановено по гр.д.№ 62/2021 г., по описа на А.ския районен съд, II гр. състав.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховен касационен съд в едномесечен срок от съобщаването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____